

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB12 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB12 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 107. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb12-txt-shoot-n110.pdf> (tilgået 26. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB12:110

#

En sidste Redaktion af en Katastrophe i mit offentlige Liv.

Pøbelagtigheden havde seiret i Kiøbh. tildeels i Danmark; Alle, de som skulde være Instantser Journalisterne selv Politiet despererede og sagde her er Ingenting at gjøre, og Pøbelagtigheden tiltog naturligviis den triumpherede. Dog sagdes det bestandigt men som et Ønske et pium desiderium: det er dog utaaleligt, der bør gjøres Noget.

Spørgsmaalet var nu, om der ikke i Landet fandtes en yngre Anseelse - thi en ældre hjælper under saadanne Forhold ikke, det hedder strax: han er blevet gl., han forstaaer ikke den nye Tid - en yngre Anseelse, som vovede at gjøre Noget.

En saadan var der og kun een eneste: »den store Pseudonyme«, ubetinget det meest ansete Firma, hidtil uden en eneste Plet - og netop venereret af Pøbelagtigheden, der klogt helst vilde have Venskab her.

At »den store Pseudonyme« her pludselig skulde blive sig selv utro og conferere med Andre forud, var jo urimeligt. Altsaa han gjør det udenvidere men religieust besluttet.

Det han egl. havde at gjøre og som var hans Opgave, var om han formaaede med et Par Ord saa gevaltigt at vende Sagen om, at det kunde lykkes ham at imponere selve Udgifterne.

Dette lykkedes. Det er [et] historisk Faktum, Goldschmidt blev usikker, reiste, P.L. Møller kom med Navn under yderst slukøret frem og bukkede, senere reiste han ogsaa. *Corsaren* var tabt, den blev paa en Maade »aldrig Msk mere.«

Spørgsmaalet var nu, hvor dyrt skal den Uegennyttige komme til at betale dette Skridt; thi at det vil koste er jo i sin Orden.

Her laae Opgaven for de Samtidige, der give sig af med at stemme de mere dannede Classers Dom (Journalisterne af bedre Art). Deres Opgave var at secondere Skridtet og vise, at det var uegennyttigt, det eneste, der var at gjøre, næsten heroisk.

De taug Alle. Her kom Forræderiet - i samme Øieblik saae jeg, at min Stilling lidt efter lidt for en stor Deel uoprettelig vilde blive tabt i Forhold til Borgerklassen.

Jeg holdt imidlertid roligt Position og i Grunden seierrigt. Egl. har jeg aldrig vidst hvor stærk jeg, religiøst understøttet, var.

Havde jeg haft Formue nok, i den Henseende roligt kunnet see en længere Fremtid imøde, ell. mit hele Liv betrygget: der behøvedes ikke mere, jeg ene var ubetinget den Stærkeste.

Alt hvad der har været Udmærket i Verden er ogsaa gjerne blevet forraadt af en Samtid. Men Samtidens Forræderie mod mig er af den lumpnere Art, just fordi den er skeet ved et Dobbelt-Forræderie.

Det er de Ansetere, der egl. have forraadt mig.

Forøvrigt bemærkes blot, (hvad der dog karakteriserer mig) at hvor vanskelig min Stilling end var bad jeg dog Journalisterne, som jeg kjendte, ikke at blande sig deri. Det er sandt jeg bad dem derom ell. fraraadte dem det – men hvad jeg dømte i mit stille Sind er noget Andet. Min Sag var reen, Gud indviet, – saa tigger man ikke personligt om Bistand.

Usle Samtid! Den Mulighed jeg ell. bestandigt havde sikkert mig, naar jeg trak mig tilbage fra Forfatterskabet at leve behageligt paa Landet, ved min litteraire Anseelse rangerende ikke lidet over en Landsbypræsts beskedne Stilling – er tabt; naar man er saaledes marqueret er det en Byrde at leve paa Landet.